

У БОЮ ПІД ХАРКОВОМ ЗАГИНУВ ПОЛТАВЕЦЬ ВАЛЕРІЙ КОНСТАНТИНОВ

11 квітня, під час обстрілу на Харківщині, загинув 42-річний полтавець Валерій Константинов. Чоловік зустрів війну у Нідерландах та повернувся на Батьківщину, щоби захистити свою державу від ворога.

Константинов Валерій Володимирович народився 28 серпня 1979 року в Кропивницькому, був сиротою. Майже все життя чоловік прожив у Полтаві, на Садах. Останні роки Валерій працював водієм у Нідерландах. Коли розпочалося повномасштабне вторгнення Росії на територію України, Валерій повернувся та вступив до Стрілецького Добровольчого батальйону «ОДЧ Карпатська Січ».

Валерій брав участь у звільненні від ворога Київської області, а потім був перекинутий під Харків. 11 квітня полтавець, з позивним «Француз» загинув, виконуючи бойове завдання. Про це повідомив його батальйон на своїй сторінці [у фейсбуці](#).

Друг Валерія Константинова так розповідає про життя героя:

«24 лютого на заправці в Нідерландах до Валерія підійшов голландець і запитав:

— Ти білорус?

— Ні, — відповів Валерій.

— Ти росіянин?

— Ні, я Українець!

— Так у вас війна сьогодні почалася, — сказав голландець Валерію.

Ще за кілька хвилин передзвонив один знайомий голландець із тим самим твердженням:

— Валера, війна почалася, на вас напала Росія, — сказав він!

Війна застала Валерія в Голландії, де він працював на бусі водієм. Він змінив свій маршрут на 180 градусів та розвернувся у бік кордону. Роботодавці,

побачивши зміни у маршруті, сказали взяти попутний вантаж. На що Валера їм відповів «У нас війна почалася, я поїхав воювати».

Доїхавши до кордону, з карти зняли гроші за паливо, попереду були величезні пробки та натовп людей, що залишали нашу країну. Далі пішки 10-15 км до кордону, в дорозі познайомився із двома дівчатами та хлопцем-німцем.

Дівчата українки. Перша поверталася з Англії, де жила і працювала вже 20 років у поліції, сама з Києва. Друга жила та працювала у Польщі, сама зі Львова. Німець їхав до дівчини. Як дізнався про війну, вирішив їхати до неї в Київ.

Прикордонники дізнавшись, що компанія повертається в Україну, допомогли пройти митницю по зеленому коридору за 2 хвилини. Знімали капелюхи та міцно тиснули руки зі словами подяки, деякі не вірили, що вони повертаються. Далі вирушили до Львова, звідти — до Києва.

28 лютого потрапили до Києва. На під'їздах було видно сліди обстрілів і звуки повітряних сирен. Німець почав шукати шляхи відступу, але все ж продовжив шлях. Дівчата залишилися у Києві волонтерити та допомагати людям, німець поїхав до дівчини.

Валерій записався в добробат і залишився боронити Київ. Отримав форму, автомат, пістолет і зручні черевики. «Майже як мої Lacoste», — стверджував Валерій.

Валерій був у районі вибуху антени телерадіокомпанії, коли поряд загинули звичайні люди — це наслідки обстрілу винищувача Росії.

Потім Валерій поїхав на Житомирську трасу — захищати від російської нечисті. Там уже була інша, окопна війна. Два дні окопувався, спали та ночували в окопах і так два тижні, чекали на бій.

Звідти поїхали на Ірпінь виганяти «визволителів» з мирного українського міста. Там було жорстко, навіть завжди культурний Валера залався. Він сказав: «тут ти***ць».

Дзвонив, мріяв вже швидше виграти війну і змінити автомат на спінінг, посидіти біля бережка і навіть на хвилинку не замислювався повернутися до перемоги.

Потім вирішили їхати своїм добробатом на Маріуполь чи Харків — куди вийде. Так вийшло, що потрапили вони під Харків, де і зараз йдуть запеклі бої.

Він завжди був позитивним і великим авантюристом. Навіть виходячи на завдання, посміхаючись, сказав: «Ще танк спи**им».

Валера пішов у розвідку зі своєю групою на бойове завдання, де потрапив під обстріл і був смертельно поранений.

Вічна пам'ять сину України та моєму другу Костянтинову Валерію!»

Загалом, відповідно до офіційних повідомлень, з початку широкомасштабного вторгнення Російської Федерації загинуло не менше 95 бійців, життя яких було пов'язано з Полтавщиною.

Микола ЛИСОГОР, «Полтавщина»